

Hồi 554

Thệ sư xuất chinh

Kiến Khang.

Vào lúc hoàng hôn, Lưu Dụ quay trở về soái phủ ở Thạch Đầu thành, cùng dùng cơm với Giang Vân Thanh ở trong nội đường.

Giang Vân Thanh hớn hở nhìn Lưu Dụ gấp thức ăn vào trong bát cho nàng, vui vẻ hỏi: “Xem vẻ mặt sáng sủa của Tiểu Lưu gia bọn ta, không biết có phải là có tin tức tốt hay không?”.

Lưu Dụ ung dung đáp: “Có tin tốt mà cũng có tin xấu. Tin xấu là Hoàn Huyền đã nhanh hơn bọn ta một bước đi đến Tầm Dương, tóm lấy Tư Mã Đức Tông rồi cùng đi đến Giang Lăng. May mà bọn ta đã sớm nghĩ cách ứng phó, nếu không thì chỉ còn nước bó tay thôi”.

Giang Vân Thanh thắc mắc: “Còn có biện pháp gì để ứng phó đây?”.

Lưu Dụ đáp: “Dưới sự ủng hộ của Tư Mã Hưu Chi, bọn ta tuyên bố đã lấy được chiếu thư bí mật của Tư Mã Đức Tông, truyền ngôi Đại Hành hoàng đế cho Vũ Lăng Vương Tư Mã Tuân, rồi đại xá thiên hạ, cả họ của Hoàn Huyền đương nhiên không được tính trong số đó. Như vậy thì bọn ta có thể danh chính ngôn thuận bảo trì sự hoạt động bình thường của triều đình rồi”.

Giang Vân Thanh nói: “Kế này nhất định là do Lưu tiên sinh nghĩ ra, ông ta xử trí nguy cơ khủng hoảng rất thiện nghệ. Tin tốt là gì vậy?”.

Lưu Dụ đáp: “Tin tốt là Hoàn Huyền vẫn chưa mất hết lòng tin, vẫn còn nghĩ là mình có cơ hội chuyển bại thành thắng, nhưng sợ lòng quân rối loạn nên phải trọng binh trấn giữ Bồn Khẩu phía đông Tầm Dương, nhưng binh lực không quá một vạn, chiến thuyền chỉ có khoảng năm mươi chiếc, do Hà Đạm Chi, Quách Thuyền và Quách Sống Chi chỉ huy”.

Giang Vân Thanh chau mày: “Thành Bồn Khẩu phòng bị kiên cố không dễ công phá, chàng có khinh địch quá không?”.

Lưu Dụ đáp: “Ta sao lại khinh địch chứ? Một ngày chưa giết được Hoàn Huyền, ta chưa dám mạnh miệng sẽ thắng chắc. Hoàn Huyền cần thời gian để chấn chỉnh quân kỷ, bọn ta thì chẳng cần thời gian để giữ vững trận thế. Hiện giờ đại quân chinh Tây đang đóng bè tiến đến Tang Lạc châu, trở thành thế đối lập với Hoàn quân ở Bồn Khẩu”.

Giang Vân Thanh quen thuộc với đường thủy ở Đại Giang, biết Tang Lạc châu nằm ở phía đông Bồn Khẩu, là một tiểu đảo nằm giữa Đại Giang. Nàng thắc mắc: "Đó sao lại là tin tốt chứ?".

Lưu Dụ đáp: "Đương nhiên là tin tốt rồi, Ba Lãng nằm giữa Bồn Khẩu và Giang Lăng, chắn ngang đường thủy của Đại Giang, tiến có thể công, thoái có thể thủ. Sai lầm của Hoàn Huyền là cho rằng Lưỡng Hồ quân chẳng đủ để gây họa, nên mới phái quân phòng thủ Bồn Khẩu ở hạ du Ba Lãng, nhưng ta cố ý lệnh cho Lưỡng Hồ quân án binh bất động, giả vờ yếu ớt, ai ngờ ta đã sớm có sắp xếp, lúc thời cơ thích hợp sẽ dạy cho Hoàn Huyền một bài học nhớ đời".

Giang Vân Thanh vẫn chưa an tâm: "Hoàn Huyền vẫn còn có sức phản kích cực lớn, nếu như Lưỡng Hồ quân rời Ba Lãng tấn công địch nhân ở Bồn Khẩu, Hoàn Huyền có thể xuất binh từ Giang Lăng, men theo sông đi xuống phía đông, bọn ta từ thượng phong sẽ bị ép xuống thế hạ phong".

Lưu Dụ mỉm cười: "Do đó ta mới nói là phải đợi thời cơ mà".

Giang Vân Thanh giận dỗi: "Còn muốn làm màu à? Mau nói ra đi!".

Lưu Dụ cười đáp: "Chỗ trọng yếu là ta vẫn còn một con cờ là Mao Tu Chi. Y và thuyền đội thủy sư của Bành Trung đã quay về Ba Thục được gần cả ngày trời rồi, chắc cũng đã làm nên chuyện. Ta chưa hiểu rõ hết năng lực của Mao Tu Chi, nhưng Bành Trung đúng là nhân tài khó gặp, nếu ta đoán không sai thì trong vòng vài ngày tới, bọn họ sẽ có tin tốt báo về thôi".

Giang Vân Thanh liếc xéo gã: "Hèn gì chàng lại đặc ý nghênh ngang như vậy, thì ra là đã nắm chắc phần thắng rồi".

Lưu Dụ trầm giọng: "Ta chẳng hề đặc ý hóa rồ đâu, mà chỉ hết sức nhẫn nại chờ đợi thôi".

Giang Vân Thanh bị câu này của gã làm cho hồ đồ cả lên, thắc mắc hỏi: "Đại nhân còn đợi gì vậy?".

Lưu Dụ bình tĩnh đáp: "Ta đợi đến lúc giết chết được Hoàn Huyền, sau đó là Văn Thanh sẽ chịu hạ mình gả cho Lưu Dụ ta rồi".

Giang Vân Thanh vừa mừng vừa thẹn cúi đầu xuống.

Lưu Dụ đưa mắt nhìn sang Giang Vân Thanh, chậm rãi nói: "Giây phút này đang nhanh chóng tới gần rồi".

oOo

Yến Phi tiễn An Ngọc Tinh đến bờ nam Tứ Thủy rồi mới quay trở lại Biên Hoang Tập.

Chàng tính toán vừa kịp lúc bọn Đồ Phụng Tam đi thuyền về đến Biên Hoang Tập, theo cửa bắc đi vào Tập. Sự trở về của bọn họ đã làm toàn Tập chấn động, chẳng những bọn họ đem về tin vui Lưu Dụ công hãm được Kiến Khang mà ngày xuất chinh mọi người khổ sở chờ đợi bấy nay cũng đã đến rồi.

Ngay đêm đó mọi người lập tức cử hành Chung Lâu nghị hội, tham dự có Yến Phi, Đồ Phụng Tam, Cơ Biệt, Hồng Tử Xuân, Phí Nhị Phiết, Mộ Dung Chiến, Điều Mãnh. Ngoài ra còn có Vương Trấn Ác, Bàng Nghĩ, Tiểu Kiệt và Phương Hồng Sinh có mặt, người chủ trì đương nhiên là Trác Cuồng Sinh rồi.

Trình Thương Cổ và Cao Ngạn lưu lại Ba Lăng, Âm Kỳ ở phương Nam thu mua vật tư cho Lưu Dụ, Giang Văn Thanh và Lưu Mục Chi đã đến Kiến Khang, bọn họ không có cách nào tham dự hội nghị có quan hệ đến sinh tử vinh nhục của Biên Hoang Tập này.

Trác Cuồng Sinh rời khỏi cửa sổ quay lại ghế chủ tịch của lão, hoan hỉ cười nói: "Các vị trưởng lão cốt cán của Biên Hoang Tập, hôm nay là ngày đáng mừng nhất trong lịch sử Biên Hoang Tập bọn ta. Các người có nghe âm thanh gì không? Bên ngoài cửa các huynh đệ tử muội Hoang nhân bọn ta đang tụ tập, ai ai cũng ngẩng đầu nhìn về Cổ Chung lâu, đợi kết quả hội nghị của bọn ta. Chỉ một hành động này đã thể hiện sự đoàn kết chưa từng có của Hoang nhân bọn ta, do đó thắng lợi nhất định sẽ thuộc về bọn ta rồi".

Mọi người đồng loạt hò reo, Điều Mãnh và Tiểu Kiệt cùng đám thanh niên trẻ tuổi là la hét lớn tiếng nhất.

Trác Cuồng Sinh vô cùng hưng phấn lại bước đến gần cửa sổ, giơ tay vẫy chào hàng vạn Hoang nhân đang đứng bên ngoài, ngẩng đầu hô lớn: "Hoang nhân tất thắng! Yên nhân tất bại!".

Một tiếng hô vang, vạn người hưởng ứng, bên ngoài lập tức vang dội tiếng hò reo chấn động cả trời đất. "Hoang nhân tất thắng, Yên nhân tất bại", tựa như thủy triều ào ạt ập tới.

Trác Cuồng Sinh quay lại ghế chủ tịch, tiếng hoan hô bên ngoài dần dần yên lặng.

Trác Cuồng Sinh đặc ý nói: "Nhìn kìa, tâm ý của Hoang nhân bọn ta muốn đón Thiên Thiên và Tiểu Thi quay về từ đầu đến cuối vẫn hết sức kiên định, không hề giảm sút chút nào".

Hồng Tử Xuân cười the thé: “Quán chủ người lúc nào hãy thử đến đỉnh Cổ Chung lâu kể truyện đi, nếu quả có nhiều người như bây giờ đến lắng nghe, có thể nói là hết sức đắc ý rồi”.

Trác Cuồng Sinh lộ vẻ mê tit say sưa, lầm bầm: “Chẳng cần nhiều người như vậy, chỉ cần phân nửa là đã tốt lắm rồi”.

Sau đó lão hắng giọng một tiếng, rồi nghiêm mặt tuyên bố: “Trải qua thời gian sắp xếp và chuẩn bị mấy tháng nay, chỉ cần hạ lệnh xuống thì bọn ta lập tức lên đường ngay. Kế hoạch hành quân sơ bộ do Trấn Ác đề ra, sau đó lại do Mộ Dung đương gia và Thác Bạt đương gia cùng nhau phân tích bổ sung. Mặt này xin mời Trấn Ác nói rõ ra”.

Ánh mắt mọi người toàn bộ tập trung vào Vương Trấn Ác.

Vương Trấn Ác hai mắt sáng rực tinh quang, lên tiếng: “Mấy ngày nay trời đã ấm lên, một phần tuyết đọng đã tan bớt, chỉ có điều thời tiết vẫn còn lạnh lẽo, đường khó đi, tuy nhiên đó không phải là chướng ngại đối với bọn ta, bởi bọn ta có thể theo đường thủy đi lên phía bắc”.

Phí Nhị Phiết tiếp lời: “Bởi vì ngân lượng đầy đủ, bọn ta đã cho đóng một số lớn thuyền bè ở phương Nam, sau đó cải tiến chúng ở Phượng Hoàng hồ, hiện giờ tổng cộng có hơn hai trăm chiếc thuyền, nếu chứa đầy người thì có thể chở được năm ngàn huynh đệ, chưa tính đến chiến mã và vật tư”.

Điều Mãnh hỏi: “Vậy làm sao đủ chứ?”.

Trác Cuồng Sinh quát: “Nghe kể truyện thì phải nghe đến hết, Tiểu Mãnh người đừng có chỗ mồm vào”.

Điều Mãnh lấy làm lạ hỏi: “Ta và lão cùng về một lượt, vậy mà sao lão cái gì cũng biết, còn ta lại biến thành một tên ngốc thế này?”.

Cơ Biệt cười phá lên: “Cứ trơ mặt ra hỏi tới chính là ưu điểm của Trác danh sĩ của bọn ta, nếu không thì làm sao mà có được Tiểu Bạch Nhận chi luyện chứ? Về mặt này Tiểu Mãnh người phải học tập lão Trác đi”.

Mộ Dung Chiến cười nói: “Đừng tranh cãi nữa! Trấn Ác từ sớm đã nghĩ ra đối sách cho điểm này rồi. ‘Cứu Mỹ hành động’ kỳ này của bọn ta có hai vấn đề khó khăn lớn, đó là khí hậu và chiến trường ở quá xa. Vấn đề đầu tiên chỉ có lão thiên gia mới lo nổi, con người chẳng có cách nào giải quyết, chỉ có nước chờ đến lúc tiết trời ấm áp, mùa xuân kéo đến. Chỉ có điều nếu bọn ta đợi tuyết đọng trên đường tan hết rồi mới khởi hành thì nhất định sẽ mất đi cơ hội tốt”.

Thác Bạt Nghi nói tiếp: “Do đó Trấn Ác nghĩ ra một biện pháp, đó là lợi dụng Thôi gia bảo ở gần chiến trường làm căn cứ, là cứ điểm tạm trú của bọn ta ở phương Bắc. Từ Thôi gia bảo đến Bình Thành chỉ cách có năm ngày phi ngựa mà thôi”.

Điều Mãnh không nhịn được hỏi: “Vậy sao bọn ta không dong thuyền đến thẳng Bình Thành để hội hợp với Thác Bạt quân luôn thể? Yển Phi người thấy ta nói có đúng không?”.

Yển Phi đang nhớ đến Hương Tố Quân, Thác Bạt Nghi kỳ này chẳng phải là có thể gặp được nàng rồi sao? Chàng nghe hỏi liền chau mày: “Tiểu Mãnh người nhần nại chút có được không? Người không nghe lão Trác nói bọn Trấn Ác đã suy nghĩ kỹ càng rồi hay sao? Người chẳng lẽ muốn thay thế vị trí của Cao tiểu tử, đợi người ta mắng cho mới chịu mở mắt ra sao?”.

Mọi người nghe vậy rống lên cười lớn.

Điều Mãnh lúng túng: “Không nói thì không nói nữa”.

Ánh mắt của mọi người lại hướng sang Vương Trấn Ác.

Vương Trấn Ác bắt đầu phản bác lại đề nghị của Điều Mãnh: “Ý kiến Điều huynh vừa đề xuất ra vốn là một trong những phương án ban đầu của bọn ta, nhưng đến cuối cùng đành phải bỏ qua. Chẳng những bọn ta không có cách nào đưa toàn bộ huynh đệ, vật tư và chiến mã đến Bình Thành một lượt, mà điều quan trọng là làm như vậy sẽ không thể nào phát huy được tác dụng đánh lạc hướng, đột tập và giáp kích của quân đội Hoang nhân chúng ta. Chỉ có đến gần chiến trường, ổn định tình thế, tiến có thể công, thoái có thể thủ thì mới có thể đạt được ý nguyện của bọn ta”.

Cơ Biệt nói: “Trong vòng hai tháng quá, bọn ta đã lần lượt gửi binh lính, vật tư và chiến mã gửi đến Thôi gia bảo. Hiện giờ ở Thôi gia bảo đã tập trung hơn năm ngàn huynh đệ, do Hồ Lô lão đại chủ trì”.

Đồ Phụng Tam nói: “Hèn gì không thấy Hồ Lô Phương đầu, kể này quả thật rất hay”.

Y lại hỏi: “Mộ Dung Thùy có biết bọn ta có căn cứ bí mật ở Thôi gia bảo hay không?”.

Vương Trấn Ác đáp: “Nhất định là không qua mắt được y, nếu không y đã không thể vang danh là đệ nhất binh pháp đại gia ở phương Bắc rồi”.

Điều Mãnh ngăn người: “Nếu y nhân lúc bọn ta chưa đến đông đủ mà phát động đại quân tấn công mãnh liệt vào Thôi gia bảo, bọn ta...”.

Hắn thấy ai nấy đều hậm hực đưa mắt nhìn mình thì không dám nói gì nữa, lập tức ngậm miệng lại.

Phí Nhị Phiết than: “Nếu Mộ Dung Thuy có thể phát động tấn công Thôi gia bảo trong tình hình đường đất trơn trượt và khí trời giá lạnh như vậy, thì sao không trực tiếp tấn công Bình Thành luôn cho xong chuyện?”.

Điều Mãnh giơ tay đầu hàng: “Đừng mắng nữa, ta nhận sai rồi! Đúng là ta đã nói lời ngu ngốc thật!”.

Đồ Phụng Tam lạnh nhạt nói: “Lời người nói không phải ngu ngốc chỉ là sai lầm trong phán đoán thời cơ mà thôi. Mộ Dung Thùy tuyệt sẽ không cho bọn ta và Thác Bạt quân hội hợp liên thủ tấn công hấn đâu. Mộ Dung Thùy cũng sẽ không trực tiếp tấn công Thôi gia bảo, mà sẽ phục kích bọn ta trên đường từ Thôi gia bảo đến Bình Thành, cái đó gọi là chọn để bỏ khó”.

Lời của Đồ Phụng Tam cũng làm cho Điều Mãnh lấy lại chút thể diện, khiến cho hấn dương dương đắc ý.

Mộ Dung Chiến vẽ mặt trầm trọng: “Bởi vì ảnh hưởng của thời tiết, bọn ta bắt buộc phải lấy Thôi gia bảo làm cứ địa tiền tuyến, điều này cũng làm cho bọn ta khó trở thành kỳ binh nữa. Mặt khác bọn ta lại hoàn toàn không biết tình huống sắp xếp của Mộ Dung Thùy, chỉ nói về phương diện này thôi, bọn ta thật đã lọt vào thế kém rồi”.

Hồng Tử Xuân mắng: “Cao tiểu tử cứ phong lưu khoái hoạt riêng mình, không chịu trở về, nếu có hấn ở đây, tiểu tử đó căn bản không sợ gió sương bão tuyết, cũng chỉ có hấn có thể nắm rõ địch tình”.

Yến Phi cười nói: “Đừng trách hấn, hấn nên lưu lại ở Lương Hồ. Bất quá đã mất một Cao Ngạn, lại có thêm một Hướng Vũ Điền, ta ủy nhiệm y làm người kế thừa của Cao tiểu tử, bảo đảm y sẽ không thua kém Cao tiểu tử”.

Mọi người đều ngạc nhiên, vò đầu không hiểu.

Thác Bạt Nghi nói: “Ta có thể chứng thực chuyện này, lúc Tiểu Phi ở Quảng Lăng, sai người truyền tin, kêu ta thông tri cho tề tộc chủ, triệu Hướng Vũ Điền đến ra sức cho bọn ta”.

Trác Cuồng Sinh đôi mắt phát sáng chăm chăm nhìn Yến Phi, trầm giọng: “Con người kiêu ngạo như Hướng Vũ Điền, lại ở lập trường đối địch với Yến Phi người, làm sao chịu để người dùng? Tiểu Phi người phải giải thích rõ”.

Hồng Tử Xuân cũng nói: “Đây là chuyện không thể nào”.

Yến Phi cười khở: “Sao cũng được, hiện tại không phải là lúc giải thích mà! Lão tử ta còn phải lên đường cả đêm”.

Bàng Nghĩa ngạc nhiên: “Lên đường cả đêm? Người muốn đi đâu?”.

Yến Phi đáp: “Đương nhiên là đi thám thính địch tình, đừng quên ta cũng như Cao tiểu tử, không sợ bão tuyết. Cao tiểu tử ở lại Lương Hồ chàng chàng thiếp thiếp với Tiểu Bạch Nhạn, ta là kẻ làm huynh đệ của hắn, chỉ còn nước tiếp nhận công tác thế hắn”.

Mộ Dung Chiến nói: “Có Yến Phi của bọn ta đích thân xuất mã, mọi người đều yên tâm rồi. Hiện tại chắc nên quyết định thời gian khởi trình, nếu lập tức khởi hành, ta cũng không phản đối”.

Vương Trấn Ác thốt: “Đêm nay hoặc sáng sớm ngày mai, không khác gì lắm. Chuyến này bọn ta xuất chinh, binh viên quý tinh nhuệ chứ không quý số đông, chỉ có một vạn quân, nhưng đều là chiến sĩ đã trải qua khảo nghiệm, thao luyện ngày đêm mấy tháng nay, chính đang ở trạng thái tác chiến đỉnh điểm nhất”.

Đồ Phụng Tam hỏi: “Ai ở lại trấn thủ Biên Hoang Tập?”.

Phí Nhị Phiết vuốt râu cười: “Chính là Phí mỗ, bất quá ta chỉ giả bộ, thật sự là do Phương tổng tuần của bọn ta phụ trách, gã hết sức mình lo cho mối Biên Hoang Du, khiến cho du khách thoải mái như đang ở nhà, đương nhiên tuyệt không cần phải lo vấn đề an toàn”.

Phương Hồng Sinh được Phí Nhị Phiết tán dương, mặt đỏ rần lên, không ngừng cúi mình trả lễ.

Trác Cuồng Sinh cười nói: “Xem ra mọi sự đã chuẩn bị xong. Lão Bàng! Đệ Nhất lâu của ngươi đã xây xong chưa?”.

Bàng Nghĩa ngạo nghễ: “Ngươi mất trí nhớ rồi sao? Vừa nãy còn nói với ta Đệ Nhất lâu mới còn hoành tráng hơn trước đây mà”.

Trác Cuồng Sinh chửi “thúi thúi” liền thanh: “Người hình như chưa đến Cổ Chung Trường coi bán nghệ diễn kịch mà, đây gọi là một xướng một họa. Ta hỏi Đệ Nhất lâu xây xong chưa? Ngươi chỉ nên đáp ‘xây xong rồi’, như vậy ta liền có thể nói tiếp, ngày mai đại quân Bắc chinh của bọn ta sẽ cử hành nghi thức thệ sư trước Đệ Nhất lâu, dán giấy đồ phong bế cửa chính của Đệ Nhất lâu, đợi Thiên Thiên tiểu thư về đích thân tháo niêm phong khai trương Đệ Nhất lâu, rõ chứ?”.

Mọi người ùn ùn hưởng ứng.

Trác Cuồng Sinh quát lớn: “Quyết định vậy đi. Sau nghi thức sáng sớm ngày mai, Biên Hoang kinh lý bọn ta lập tức khởi trình. Hoang nhân bọn ta đó giờ chưa thật sự thua, trận này cũng không ngoại lệ”.

Mộ Dung Chiến hỏi: “Hiện tại bọn ta có phải nên toàn thể lên đỉnh Chung lâu, công bố tin tốt với huynh đệ tử muội của bọn ta không?”.

Mọi người lại một lần nữa lớn tiếng hưởng ứng.

Đám Hoang nhân chờ chực bên ngoài nghe nghị đường truyền ra tiếng hò reo hết đợt này tới đợt nọ, cũng không cam làm người theo sau, nhất tề reo hò hoan hô, thanh âm lúc dồn lúc lắng chấn động Cổ Chung Trường.

- o O o -